

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1837	Κυριακὴ Α' Νηστειῶν 9 Μαρτίου 2014 πρωὶ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τί εἶνε Ὁρθοδοξία (Β')

(ἐν Χριστῷ ἐλευθερία & ἀγιότης)

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς μεγάλης ἐορτῆς τῆς Ὁρθοδοξίας εἶπαμε, ἀγαπητοί μου, ὅτι τὰ πρῶτα χαρακτηριστικά τῆς Ἐκκλησίας μας εἶνε ἡ ἱερὰ παράδοσις καὶ ἡ θεία εὐχαριστία. Συνεχίζουμε τώρα προσθέτοντας ἄλλα δύο.

3. ΕΝ ΧΡΙΣΤῷ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ. Ἡ Ὁρθοδοξία μας κρατεῖ τὸ κήρυγμα τῆς ἐλευθερίας, τὴν διακήρυξι τοῦ Χριστοῦ ποῦ λέει «*Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν...*» (Ματθ. 16,24· βλ. καὶ Μάρκ. 8,34· Λουκ. 9,23). Μόνο ἡ Ὁρθοδοξία δὲν χρησιμοποίησε βία γιὰ νὰ ὑποτάξῃ ἀνθρώπους. Δὲν εἶπε σὰν τὸν πάπα, ποῦ ἔγινε κοσμικὸς ἄρχοντας, θὰ πέσετε νὰ μὲ προσκυνήσετε, νὰ φιλήσετε τὴν παντοῦφλα μου. Οἱ ὀρθόδοξοι κληρικοὶ δίνουμε ἀπλῶς τὸ χέρι, ὁ πάπας δίνει τὴν παντοῦφλα του.

Ἡ Ἐκκλησία μας δὲν ἔχει παπικό, αὐταρχικό, ὑπερήφανο χαρακτήρα· δὲν ἔχει τὰ συνήματα τῶν ἀρχόντων τῆς γῆς, δὲν λέει: Ἐὰν δὲ μ' ἀκούσης, θὰ σὲ ἀφορίσω, θὰ σὲ κάψω. Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει ἐλευθερία· ἔχει τὸ φιλελεύθερο καὶ δημοκρατικὸ ἢ ἐν ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ **τὸ συνοδικόν**. Ἡ Ἐκκλησία μας δὲν δέχεται, ὅτι ὁ ἓνας ἔχει τὸ ἀλάθητο. Τὸ ἀλάθητο, τὸ νὰ μὴ σφάλῃ, οἱ παπικοὶ λένε ὅτι τὸ ἔχει μόνο ὁ πάπας· ὅ,τι πεῖ αὐτὸς εἶνε ἀλάθητο, δὲν σφάλει ποτέ. Ἀντίθετα ἐμεῖς λέμε, ὅτι τὸ ἀλάθητο δὲν τὸ ἔχει ἓνας, ἔστω κι ἂν εἶνε Βασίλειος, Χρυσόστομος, Ἀντώνιος· τὸ ἀλάθητο τὸ ἔχει ἡ Ἐκκλησία σὲ Συνόδους οἰκουμενικὲς ἢ τοπικὲς.

Καὶ ὄχι ἀπλῶς σὲ τοπικὲς καὶ οἰκουμενικὲς συνόδους. Γιατὶ μπορεῖ νὰ μαζευτοῦν καὶ χίλιοι ἀκόμη δεσποτάδες καὶ νὰ βγάλουν μία ἀπόφασιν. Νομίζετε ὅτι ἀρκεῖ αὐτὸ γιὰ νὰ εἶνε αὐτὴ μία ἀγία Σύνοδος; Γιὰ νὰ ὀνομασθῇ μία σύνοδος οἰκουμενικὴ ἢ τοπικὴ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι αὐτοὶ πρέπει προηγουμένως νὰ νηστεύουν καὶ νὰ παρακαλέσουν τὸ Θεὸ νὰ ἔλθῃ ἐπ' αὐτοὺς Πνεῦμα ἅγιο, χρειάζεται καὶ κάτι ἄλλο. Μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ σήμερα μιὰ τοπικὴ σύνοδος,

νὰ μαζευτοῦν ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι· ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶνε ἡ συνέλευσίς τους ἀγία Σύνοδος καὶ ὄχι σύνοδος παρανομούντων, πρέπει, μόλις βγῆ καὶ ἀκουστῆ ἡ ἀπόφασιν, ν' ἀναπαύσῃ τὸ λαό. Τί ὄρους ἔχει θέσει ἡ Ἐκκλησία μας! Ἐβγαλε λόγου χάριν ἡ σύνοδος μιὰ ἀπόφασιν; πρέπει ὅλο τὸ πλήρωμα, μικροὶ καὶ μεγάλοι, νὰ ποῦν «Μάλιστα, ἐδῶ εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ», νὰ ἐπιδοκιμάσουν δηλαδὴ αὐτὸ ποῦ ἀποφάσισε ἡ σύνοδος. Ἐὰν ὁ εὐσεβὴς λαὸς διαφωνήσῃ –δὲ μᾶς ἐνδιαφέρουν οἱ αἰρετικοὶ ποῦ διαφωνοῦν, ἐννοοῦμε τοὺς πιστοὺς, τοὺς μοναχοὺς, αὐτοὺς ποῦ πονοῦν τὴν Ἐκκλησία–, ἐὰν αὐτὸς ὁ λαὸς διαφωνήσῃ, τότε ξέρετε τί θὰ γίνῃ; Ἡ σύνοδος δὲν θὰ εἶνε ἀγία, ἀλλὰ θὰ ὀνομασθῇ **ληστρική**. Καὶ ἔχουμε τέτοιες συνόδους στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία. Ὡστε **κριτήριο πάνω ἀπ' ὅλα εἶνε ὁ λαός**, αὐτὸς εἶνε ὁ φύλακας τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει τὸ φιλελεύθερο καὶ συνοδικόν. Ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶνε ὅτι στὶς **χειροτονίες** λαμβάνει μέρος ἀπαραιτήτως ὁ λαός. Ὑπάρχει κανόνας! Ἄλλο τώρα ὅτι πήραμε τοὺς κανόνες καὶ τοὺς θάψαμε. Οἱ κανόνες λένε: δὲν ἐπιτρέπεται διᾶκος ἢ παπᾶς ἢ δεσπότης νὰ χειροτονηθῇ νύχτα μὲ κλειστὲς πόρτες. Ὅχι, δὲν εἶνε ὑπόθεσις οἰκογενειακὴ, τεσσάρων - πέντε ἀνθρώπων. Θὰ χειροτονηθῇ Κυριακὴ ἢ μεγάλη ἐορτὴ, καὶ θὰ εἰδοποιηθῇ νὰ παρίσταται ὅλος ὁ λαὸς ποῦ θὰ τὸν ἔχῃ ποιμένα. Καὶ πρὶν τὴν χειροτονία ὁ προεστὼς θὰ ρωτήσῃ –Εἶνε ἄξιος; Ἐὰν ἀπὸ τὸ ἐκκλησίασμα ἀκουστῆ φωνὴ «ἀνάξιος», τί λένε τὰ βιβλία, οἱ κανόνες; – ἄλλο τὸ τί γίνεται τώρα· ἡ Ὁρθοδοξία λέει: θὰ σταματήσῃ ἡ χειροτονία καὶ ὁ ἀρχιερεὺς ποῦ ἔχει συνείδησιν τῆς ἀποστολῆς του θὰ πῇ –Ποιὸς φωνάζει; Ἐλα ἐδῶ, παιδί μου. Τί ἔχεις νὰ πῆς γιὰ τὸν χειροτονούμενο; –Ἐχω αὐτὰ κι αὐτά... –Πολὺ καλά. Ἀναβάλλεται ἡ χειροτονία γιὰ δύο μῆνες· δὲν χάθηκε ὁ κόσμος. Καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ θ' ἀποδειχθῇ,

ἂν οἱ κατηγορίες ἀληθεύουν ἢ εἶνε συκοφαν-
ντία. Καὶ ἂν μὲν εἶνε συκοφαντία, οὐαὶ καὶ ἀλ-
λοίμονο στὸν συκοφάντη. Ἐὰν ὅμως γίνοντι ἀ-
νακρίσεις, ἐξεταστοῦν μάρτυρες καὶ ἀποδει-
χθῆ ὅτι οἱ καταγγεῖλιες ἀληθεύουν, τότε ἡ
χειροτονία ματαιώνεται. Δυστυχῶς τώρα, ὄχι
πέντε - δέκα, ἀλλὰ ὅλη ἡ Ἑλλάδα νὰ φωνάξῃ
«ἀνάξιος», αὐτοὶ μὲ τὴ δύναμι πού διαθέ-
τουν, μὲ βία μὲσα, χειροτονοῦν τοὺς ἀναξι-
ους. Σὰς λέω ὑπευθύνως· χειροτονίες πού γί-
νονται μὲ φωνὴς «ἀνάξιος», εἶνε ἀντικανονικὲς.

4. ΑΓΙΟΤΗΣ. Τὸ ἐπόμενο χαρακτηριστικὸ γνώ-
ρισμα τῆς Ὁρθοδοξίας ποῖο εἶνε; **Ἡ σκοπός,**
τὸ ἰδανικόν τῆς. Ὅλα ὅσα γίνονται στὴν Ἐκκλη-
σία ποῖο σκοπὸ ἔχουν; γιατί ἀνάβουμε τὸ κερὶ
ἢ τὸν πολυέλεο, γιατί διαβάζουμε τὸ Εὐαγγέ-
λιο, γιατί κηρύττει ὁ ἱεροκήρυκας, γιατί γίνε-
ται τὸ μυστήριον; Ἀπαντᾷ ὁ Παῦλος· «πρὸς
τὸν καταρτισμὸν τῶν ἀγίων» (Ἐφ. 4,12). Τὸ ἰδανικόν
τῆς Ἐκκλησίας, στὸ ὁποῖο κατατείνον ὅλα,
εἶνε ἡ ἀγιότης· «ἄγιοι γίνεσθε» (Α' Πέτρ. 1,16· βλ. Λευίτ. 20,7,26).

Τί θὰ πῆ ἀγιότης; Νά· ἕνα ἀγράμματο τσο-
πᾶνο πού βόσκει τὰ πρόβατά του καὶ μόλις ἀ-
κούσῃ τὴν καμπάνα—εἶδα τέτοιους— σταματᾷ
καὶ κάνει τὸ σταυρὸ του καὶ λέει «Κύριε Ἰησοῦ
Χριστέ, ἐλέησόν με» καὶ τὰ μάτια του δακρύ-
ζουν, μοῦ ῥχεταὶ νὰ πέσω νὰ τὸν προσκυνήσω.
Ἐνας τέτοιος, πού πιστεύει στὸ Θεό, ζυγίζει
παραπάνω ἀπ' ὅλους τοὺς πολυγραμματισμέ-
νους καθηγητάδες καὶ θεολόγους, αὐτοὺς πού
ξέρουν πολλά, μὰ δὲν ἔχουν μὲσα τοὺς οὔτε
δράμι ἀπὸ τὴν πίστι αὐτή. Ἐνας τέτοιος ἀγράμ-
ματος πιστὸς στὸ Θεὸ εἶνε ἀνώτερος ἀπὸ δαύ-
τους. Ἡ Ἐκκλησία μας παραπάνω ἀπ' ὅλα ἐκτι-
μᾷ τὴν ἀγιότητα. Εἶνε αὐτὸ πού λέει ὁ Παῦλος·
«Βλέπετε τὴν κλῆσιν ὑμῶν, ἀδελφοί, ὅτι οὐ
πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα, οὐ πολλοὶ δυνατοί,
οὐ πολλοὶ εὐγενεῖς»· δὲν εἶνε μεταξύ σας πολ-
λοὶ σοφοί, πολλοὶ ἰσχυροὶ καὶ μεγάλοι· «ἀλλὰ τὰ
μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς
σοφοὺς κατασχύνῃ»· «ποῦ σοφός; ποῦ γραμ-
ματεὺς; ποῦ συζητητῆς τοῦ αἰῶνος τούτου;»
(Α' Κορ. 1,26-27,20). Naί, αὐτοὺς πού ὁ κόσμος θεωρεῖ ἀ-
νοήτους, αὐτοὺς ἐκτιμᾷ ἡ Ἐκκλησία μας.

Ἐνα δράμι ἀγιότης ζυγίζει περισσότερο ἀ-
πὸ ἕνα τόννο ἀνθρωπίνης σοφίας. **Δώστε μου
λίγη ἀγιότητα** ἀπ' αὐτὴν πού εἶχαν οἱ πατέρες
τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ νὰ σὰς χάρισω τὰ δι-
πλώματα καὶ τὶς γλῶσσες καὶ ὅλη τὴν ἐγκυ-
κλοπαιδικὴ μὀρφωσι πού ἔχουν σήμερα μερι-
κοὶ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς μας. Ἡ
ἀγιότης εἶνε παραπάνω· σ' αὐτὴν κατευθύνει
κάθε προσπάθεια ἡ Ἐκκλησία μας.

Τί εἶνε ἀγιότης; Τὸ νὰ κόψῃ κανεὶς τὰ ἐλατ-

τώματά του. Ὁ ἅγιος, ἐνῶ αὐτὸς εἶνε ὁ μεγά-
λος ἥρωας, ὁ νικητῆς τῶν παθῶν καὶ θριαμβευ-
τῆς, ἐμπαίζεται σήμερα. Ποῖόν νὰ ρωτήσουμε
τί εἶνε ἀγιότης; Τὸ ἄνθος τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸν
ἅγιο Ἰσαὰκ τὸν Σύρο. Ὅταν τὸν ρώτησαν τί εἶ-
νε ἀγιότης, ἀπήντησε· **βάθος ταπεινώσεως.**

Ἐνα παράδειγμα. Κάποιος **ἀσκητῆς** εἶχε ἕνα
ὑποτακτικόν. Μία μέρα αὐτὸς κατέβηκε στὸν κό-
σμο. Ὅταν τὸ βράδυ γύρισε στὸ κελλί ἦταν δι-
αφορετικὸς· δὲν ἐκτιμοῦσε πιά τὸ γέροντα. Τὸ
κατάλαβε ἐκεῖνος καὶ λέει· —Τί ἔπαθες, παιδάκι
μου; —Ξέρεις, γέροντα, τί σοῦ σέρνουν οἱ γλῶσ-
σες; —Τί, παιδί μου; —Σ' ἕνα σπίτι ἄκουσα ὅτι εἶ-
σαι ὑπερήφανος. —Naί, παιδί μου, εἶμαι. —Σὲ ἄλ-
λο σπίτι σὲ κατηγοροῦν ὅτι εἶσαι πόρνος. —Naί,
παιδί μου, εἶμαι. —Ἄλλοι λένε πὼς εἶσαι κλέ-
φτης. —Naί, εἶμαι. —Ἄλλοι σὲ κατηγοροῦν ὅτι
εἶσαι θυμώδης. —Naί, παιδί μου, εἶμαι· παρα-
κάλει τὸ Θεὸ νὰ μ' ἐλεήσῃ. —Λένε ἀκόμα πὼς
εἶσαι καὶ μοιχός. —Naί, παιδί μου, εἶμαι. —Κά-
ποιοι μοῦ εἶπαν, ὅτι εἶσαι αἰρετικὸς. —Τί, αἰρε-
τικὸς; ὄχι, παιδί μου, αἰρετικὸς δὲν εἶμαι!...
Ὅλα τὰ δέχτηκε ὁ ἀσκητῆς, γιατί ἦταν ἅγιος
κ' εἶχε ταπεινώσῃ τὴν κατηγορία τοῦ αἰρετικοῦ
δὲν τὴ δέχτηκε, γιατί ἦταν ὄντως ὀρθόδοξος.
Σήμερα πᾶνε στὸν πνευματικὸ καὶ ζητοῦν νὰ
δικαιωθοῦν. Ἐγὼ δὲν ἔκανα τίποτα! λένε. Μὰ
**ἡ Ὁρθοδοξία ἔχει λεπτὸ κόσκινο, ζυγαριὰ φαρ-
μακείου.** Ἐὰν μᾶς κοσκινίσῃ ὁ ἄγγελος!...

Μὰ, ἀφοῦ δὲν ἦταν πόρνος, θὰ πῆτε, γιατί ἔ-
λεγε πὼς εἶνε; Δὲν ἀμαρτάνεις μόνο μὲ τὸ κορ-
μί· κ' ἕνα βλέμμα κ' ἕνα λογισμὸ νὰ δεχτῆς μέ-
σα σου, πάει, τὴν ἔκανες τὴν καρδιά σου οἶκο ἀ-
νοχῆς. «**Καρδίαν καθαρὰν** κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θε-
ός...» (Ψαλμ. 50,12). Τὸ εἶπε ὁ Χριστός· Ὅποιος δῆ γυ-
ναῖκα μὲ βλέμμα φιλήδοιο, ἀμάρτησε, «**ἐμοί-
χευσε** αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ» (Ματθ. 5,28). Ἐὰν
περάσῃς ἀπὸ ἕνα περιβόλι καὶ πῆς «Ἄχ νὰ τὰ
ἔχω ἐγὼ αὐτά», ἔγινες κλέφτης μὲ τὴ διάθεσι.
Καὶ ἂν μὲσα σου δεχθῆς γιὰ κάποιον λογισμὸ
μισους, ἔ τὸν σκότωσες· «**πᾶς ὁ μισῶν τὸν ἀ-
δελφὸν αὐτοῦ ἀνθρωποκτόνος ἐστὶ**» (Α' Ἰω. 3,15).

Ἀπὸ τίς εὐχὲς τῆς Ἐκκλησίας μας ὠραία εἶ-
νε ἐκεῖνη τῆς Πεντηκοστῆς, πού γονατίζουμε
καὶ λέμε· «**Σοὶ μόνω ἀμαρτάνομεν, ἀλλὰ καὶ
σοὶ μόνω λατρεύομεν**» (γ'). Εἴμαστε ἀμαρτω-
λοὶ, ἀλλ' **ὄχι ἀσεβεῖς καὶ αἰρετικοί.**

* * *

Αὐτὴ εἶνε ἡ Ὁρθοδοξία μας. Μερικὲς πτυ-
χὲς σὰς ἔδειξα· ἱερὰ παράδοσις, μυστήριον θεῖ-
ας εὐχαριστίας, ἐν Χριστῷ ἐλευθερία, ἀγιότης.
Δὲν τελειώσαμε ὅμως· θὰ συνεχίσουμε καὶ θὰ
ὀλοκληρώσουμε σὺν Θεῷ τὸ βράδυ.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**